

A Győri Ítéltábla a kamarai jogtanácsos által képviselt **felperesnek** a dr. Pelyhe Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen szerzői és szomszédos jogi jogdíj iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2018. szeptember 12. napján kelt 7.P.20.888/2017/17/I. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 12.700.- (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéltével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 133.291,- Ft-ot és ennek 2016. november 20. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 % ponttal növelt mértékű kamatát, és 12.388,- Ft behajtási költségátalányt.

Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon fizessen meg az alperesnek 18.181,- Ft perköltséget.

A határozatának tényállásában rögzítette, hogy az alperes a **város** i bevásárlóközpontban elhelyezkedő **M Kávészó-Cukrászda** üzemeltetője.

Az alperes 2014. március 24-én rádión és televízión keresztül történő gépzene szolgáltatást jelentett a felperesnek. 2014. március 28-án szerződést kötött a **CC Kft.**-vel közvetlen jogkezelésű zenei tartalom biztosítására. 2014. április 15-én tájékoztatta a felperest, hogy kizárólag a **CC Kft.** által rendelkezésére bocsátott technikai berendezés útján szolgáltat zenét.

A felperes által 2014. április 24. és 2016. november 15. napján elvégzett helyszíni ellenőrzés során megállapította, hogy az alperes bejelentése valótlan volt, mivel a zeneszolgáltatás nem kizárólag közvetlen jogkezelésű zeneművek felhasználásával történt, a vendéglátóipari egységben található televízió készülék nem tekinthető digitális egy utas technikai berendezésnek. A jegyzőkönyvet az alperes munkavállalói aláírták.

Az ellenőrzésen tapasztaltakra tekintettel a felperes 2014. április 1. és 2016. december 31. napja közötti időszakra összesen 566.563,- Ft szerzői- és szomszédos jogi jogdíjról állított ki jogdíjfizetési értesítőt. A követelt összeget az alperes nem fizette meg.

A felperes a perré alakult fizetési meghagyásos eljárásban előterjesztett kereseti kérelmében 433.272,- Ft szerzői jogi jogdíj, és 133.291,- Ft szomszédos jogi jogdíj, összesen 566.563,- Ft tőke és 2016. november 20. napjától a kifizetésig a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése alapján járó késedelmi kamat, valamint 12.388,- Ft behajtási költségátalány és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A kereseti kérelmének jogalapjaként a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 1. §, 9. §, 16. §, 24. §, 25. §, 77. §, 88. §-ait jelölte meg.

A felperes a szerzői jogi jogdíj iránti igényét a vendéglátóegységben elhelyezett televízió készülék, mint zeneszolgáltatásra alkalmas eszköz jelenlétére, illetve az azon keresztül megvalósuló, vélelmezett zeneszolgáltatásra alapította.

A felperes álláspontja szerint a bírói gyakorlat a vendéglátóegységben kihelyezett televízió esetén vélelmezi, hogy azon keresztül szerzői jogi jogdíj fizetési kötelezettséget megalapozó zeneszolgáltatást végeznek, mivel azon keresztül a nem közvetlen jogkezelésbe tartozó zeneművek is lejátszhatók.

A szomszédos jogi jogdíj igénye tekintetében utalt arra, hogy a szerzői jogról szóló törvény e körben kötelezően előírja a közös jogkezelést, ezért igénye ezen a jogcímen a televíziós zeneszolgáltatástól függetlenül is megalapozott. A helyszíni ellenőrzésekről készült jegyzőkönyvben ezt feltüntette, azt az alperes munkavállalói aláírták.

Hivatkozott az alperes Facebook oldalán feltöltött 2016. május 28-i sportesemény közvetítéséről szóló hirdetésre is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A védekezése szerint a CC Kft.-vel kötött szerződés alapján kizárólag közvetlen jogkezelésű zenei tartalmat szolgáltatott, ezért jogdíjfizetési kötelezettsége nem keletkezett. A televíziót évente néhány alkalommal kapcsolták be sportesemények kifejezetten hang nélküli közvetítése céljából. Vitatta, hogy a készülék kihelyezése önmagában megalapozná a jogdíjfizetési kötelezettségét. Utalt arra, hogy a helyszíni ellenőrzések során sem észlelték a televízió készülék bekapcsolását.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása során abból indult ki, hogy törvényes vélelem hiányában az ügy összes körülményének mérlegelésével kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy a televízió elhelyezése esetén azon keresztül történt-e zeneszolgáltatás (BDT2016.3524.).

Figyelemmel arra, hogy az alperes munkavállalói a helyszíni ellenőrzések alkalmával készült jegyzőkönyveket aláírták, ezért az alperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy a vendégtérbe kihelyezett televízión keresztül zeneszolgáltatás nem valósult meg.

A bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes ezen bizonyítási kötelezettségének - a felperes által hivatkozott BH1993.240. számú jogesettel szemben - tanú meghallgatással (is) eleget tehet.

A kihallgatott tanúk egyezően adták elő, hogy a televíziót zeneszolgáltatásra nem használták, azt csak alkalmanként, jelentősebb sportesemények közvetítésekor kapcsolták be, és - az alperes belső utasításának megfelelően - azt hangsugárzás nélkül üzemeltették.

PRL tanú tett említést arról, hogy volt példa arra, hogy a sporteseményekkel összefüggésben a mérkőzés kommentárját is közvetítették, azonban azt ő is megerősítette, hogy televízión keresztül zeneszolgáltatásra nem került sor

A tanúvallomások mellett az elsőfokú bíróság kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a helyszíni ellenőrzések során a felperes munkavállalói sem tapasztalták a televíziókészülék üzemeltetését.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az alperes a CC Kft.-vel kötött szerződés alapján 30.000 darab zeneszám lejátszására volt jogosult, így számára szükségtelennek bizonyult a televízión keresztüli zeneszolgáltatás. Indokolatlan azt feltételezni, hogy az alperes a kiemelkedően széles, legalísan rendelkezésére álló repertoárja mellett még a televízión keresztül is további, a felperes kezelésében álló zeneművek lejátszására törekedett.

Az alperes a szerzői jogi jogdíjjal kapcsolatos bejelentési kötelezettségének mind a zeneszolgáltatás megkezdésekor, mind a CC Kft.-vel való szerződéskötéskor eleget tett. Amennyiben az alperes szándéka a szerzői jogi jogdíjfizetési kötelezettség felperes által vélelmezett elkerülésére irányult volna, akkor nyilvánvalóan a zeneszolgáltatás megkezdését sem jelentette volna be, illetve nem kötött volna szerződést a közvetlen jogkezelésű zeneművek felhasználására sem.

Jelentősége van annak is, hogy a kávézó elhelyezkedésére tekintettel annak vendégköre elsősorban a bevásárlóközpontba érkezőkből tevődik össze, akik az általános élettapasztalat szerint nem igénylik a hangos zenét, illetve hangos sportközvetítések szolgáltatását, a kávézó beszélgetésre, pihenésre szolgál.

Figyelemmel a fentiekre az elsőfokú bíróság bizonyítatlannak ítélte azt a felperesi állítást, hogy a perbeli időszakban az alperes - a televízión keresztül - további szerzői jogi jogdíjköteles zeneműveket sugárzott, ezért az erre alapított kereseti kérelmét elutasította.

A felperes szomszédos jogi jogdíj iránt előterjesztett igényével összefüggésben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a zeneművek nyilvánosságához közvetítéséről szóló Szjt. 77. §-a szerint követelhető szomszédos jogi jogdíj a közös jogkezelés (77. § (3) bekezdés) hatálya alá tartozik. Az Szjt. a szomszédos jogi felhasználás körében nem teszi lehetővé a közvetlen jogkezelést, ezért ez kötelező közös jogkezelésnek minősül. A fentiekből következően az alperes a CC Kft.-vel kötött szerződést követően sem mentesülhet a perbeli időszakban a közös jogkezelés körébe tartozó, - a felperes által közzétett díjszabás alapján megállapított - összesen 133.291,- Ft szomszédos jogi jogdíj megfizetése alól.

A felperes a szerzői jogok és a szerzői joghoz kapcsolódó jogok közös kezeléséről szóló 2016. évi XCIII. tv. (Kjkt.) 9. § (1) bekezdése (korábban Szjt. 88. § (1) bekezdés) alapján jogosult a követelését az alperessel szemben a bíróság előtt érvényesíteni.

A felperes kereseti kérelme részben megalapozott, ezért az alperes a 2016. évi IX. törvény 3. § (1) bekezdése szerinti - késedelembe esés napján irányadó MMB árfolyam alapulvételével meghatározott összegű - 12.388,- Ft behajtási költségátalányt köteles megfizetni a felperesnek.

A késedelmi kamatra vonatkozó rendelkezés a Ptk. 6:155. § (1) bekezdésén alapult.

A perköltségről az elsőfokú bíróság a felperes 23 %-os pernyertességi arányának figyelembevételével döntött.

A perben a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapítható 35.976,- Ft ügyvédi munkadíjból 19. 426.- ft-ot köteles a felperes az alperesnek megfizetni, amelyből levonandó a felperes által lerótt, de az alperest terhelő 8000.- Ft illeték és hozzáadandó az alperes által előlegezett 6.735,- Ft tanúdíj.

A felperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla az alperes marasztalásának összegét a kereseti kérelemben írtaknak megfelelően, további 433.272,- Ft összeggel és ennek 2016. november 20. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatával emelje fel az alperes perköltségben marasztalása mellett.

Az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően arra hivatkozott, hogy az egységes bírói gyakorlat szerint amennyiben az üzemeltető a nyilvános vendégtérben zenefelhasználásra alkalmas készüléket helyez el, úgy a zenefelhasználást vélelmezni kell (BH1992.98., BH1993.240., Pfv.IV.20.782/2014/6., Pfv.IV.21.817/2015/4.). A televíziós vélelem megdöntésére pedig csak az a bizonyítás alkalmas, amely a teljes peresített felhasználási időszakra nézve kétséget kizáróan igazolja a zenefelhasználás hiányát.

A felperes álláspontja szerint a jelen tényállás mellett az alperes nem tudta ezt a körülményt bizonyítani.

Kiemelte **R L** tanúvallomását, amely szerint a peresített időszakban a vendégtérben elhelyezett televízió olyan sportműsorokat jelenített meg, amelyek közvetítése - a belső utasítás ellenére - hanggal történt. A sportesemények pedig jellemzően és köztudomásúan zeneműveket is tartalmaznak. A fentiekből az következik, hogy az alperes a peresített időszakban a televízióval megvalósította a zeneművek nyilvános felhasználását.

A tanúvallomások értékelésével kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy a tanúk közül többen csak alkalmi munkavállalók voltak, így vallomásuk nem vonatkoztatható a peresített időszak egészére illetve az üzlet teljes nyitvatartási idejére. Emellett a főállásban alkalmazott munkavállalók (**R L** és **M G**) vallomásai ellentmondást tartalmaznak a televízió hanggal vagy hang nélküli működtetése tekintetében, amelyet az elsőfokú bíróság nem oldott fel. Ezen okokból a tanúvallomások a televíziós vélelem megdöntésére nem alkalmasak.

Az ítéleti érveléssel szemben a széles repertoárú közvetlen jogkezelésű zenei tartalom felhasználására vonatkozó jogosultság nem teszi szükségtelessé a televíziós zenefelhasználást. A hanggal üzemelő televízió és a **CC** készülék együttes működtetése teljesen okszerű, ugyanis a sportműsorok megjelenítésére a **CC** készülék nem alkalmas.

Nem helytálló az elsőfokú ítélet indokolása azon körben sem, amely az üzlet elhelyezkedése, vendégköre alapján zárja ki a nyilvános televíziós zenefelhasználást.

A bírói gyakorlat értelmében ugyanis a jogdíjfizetési kötelezettség szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a vendéglátóegység nyilvános részében álló rádió, televízió az üzemeltető szándéka szerint a vendégkör mely részét szórakoztatja, vagy azt a nagyközönség igényli-e (BH1985.226., Pfv.IV.20.723/1996/4.).

Ellentmondásos az elsőfokú ítélet indokolásának ezen része az okból is, hogy a televíziós zenefelhasználást azzal cáfolja, hogy a vendégkör azt nem igényli, ezzel ellentétben a **CC Kft.**-vel kötött szerződést éppen a nyilvános zeneszolgáltatás szükséglete indokolta.

A bejelentési kötelezettség teljesítéséből sem vonható le olyan következtetés hogy az alperes a televízióval nem végzett nyilvános zenefelhasználást.

Az alperes akkor járt volna el helyesen, hogy ha a **CC** készülék kivételével minden zeneszolgáltatásra alkalmas készüléket eltávolít az üzlethelyiségéből.

A fentiek összegzéseként a felperes a fellebbezésében leszögezte, hogy az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlat által kidolgozott szempontrendszerrel szembehelyezkedve mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állapította meg a nyilvános televíziós zenefelhasználás hiányát.

Az alperes az ítélet helybenhagyását indítványozta az elsőfokú eljárásban előadott érvelése alapján.

A fellebbezés alaptalan.

A törvényszék ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülvizsgálva (Pp. 253. § (3) bekezdés) az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetést levonva utasította el a felperes szerzői jogi jogdíj megfizetése iránt előterjesztett kereseti kérelmét.

A döntés helytálló indokainak ismételését mellőzve a fellebbezésben írtakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság az általa felhívott joggyakorlat talaján megalapozottan indult ki abból, hogy a televíziókészülék alperes által sem vitatott kihelyezése önmagában fizetési kötelezettséget nem alapol meg, pusztán a zeneszolgáltatás megvalósulásának lehetőségét veti fel. Ennek tényleges megtörténtét azonban minden esetben egyedileg, az ügy valamennyi körülményének együttes mérlegelésével kell eldönteni. A televízió vendégtérben való elhelyezése okán az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség abban a körben, hogy azt zeneszolgáltatásra nem használta fel.

A perben lefolytatott bizonyítás adatait az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte, és megalapozottan foglalt állást akként, hogy a televízió jelenléte ellenére a jogdíj igényt megalapozó zeneszolgáltatás nem valósult meg.

A televíziós zeneszolgáltatás hiányát az egybehangzó tanúvallomások alátámasztják. A felperes által kiemelt **R L** tanú sem állítja a fentiek ellenkezőjét. A tanú azon utalása, hogy emlékezete szerint egy alkalommal a televízión sportműsor hanggal való közvetítésére került sor, nem írja felül a teljes és részleges munkaidőben ott dolgozó alkalmazottak televíziós zenefelhasználás hiányát alátámasztó egybehangzó állításait.

A fellebbezésben írtakkal szemben jelentősége van a vendéglátóegység elhelyezkedésének, profiljának. A kávézó megpihenő bevásárlókból álló közönsége a visszafogott zenét igényli, a hangos sportmérkőzések közvetítését - amelyek esetleg reklám célzatú világzenét kis mértékben járulékosan tartalmazhatnak - az általános élettapasztalat szerint nem.

A kávézó profiljába illeszkedő zeneszolgáltatást a CC Kft.-vel kötött szerződés alapján játszható széles zenei repertoár teljes mértékben kielégíti.

A bizonyítékok mérlegelésének fellebbezésben kifejtett okszerűtlenségére tekintettel az ítéltábla kiemeli, hogy a zeneszolgáltatásnak - pusztán a televízió jelenlétére alapított megvalósulása cáfolatához - nem szükséges és nem is elvárható, hogy az alkalmazotti tanúvallomások a kávézó nyitvatartási idejét a maga teljességében és a peresített két éves időszak egészében lefedjék.

A bizonyítékok együttes mérlegelésének alapján - figyelembe véve a tanúvallomásokat, az üzlet profilját, a felmerülő zenei igény kielégítésének legális és bejelentett módját - helyesen és okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy jogdíj igényt megalapozó, a vizsgált időszakban dominánsan megvalósuló, releváns zeneszolgáltatás nem valósult meg.

A fentiekre tekintettel a felperes Szjt. 1.§ , 9.§, 16.§, 24.§, 25.§ értelmében előterjesztett keresetét alappal utasította el.

A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokaira tekintettel a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a

32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pont (5) (6) bekezdés alapján megállapított 12.700,- Ft mértékű, áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Győr, 2019. február 19.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr. Szabó Péter sk.
bíró